

n. s.), o kteréžto ustanovení žaloba byla i výslovně opřena. Stačí v tom směru poukázati na správné odůvodnění odvolacího soudu. Nárok opřený o důvod § 1042 obč. zák. se pravidelně promlčuje v třicetileté lhůtě podle § 1479 obč. zák., avšak jen tehdy, nestanoví-li zákon pro jistý druh těchto závazků jinou promlčecí lhůtu. Promlčecí lhůta § 19 zákona o pojišťovací smlouvě na souzený případ sice nedopadá, jak správně odůvodnil odvolací soud. Avšak jde o plnění v živnostenském, kupeckém neb v jinakém obchodním provozu podle § 1486 čís. 1 obč. zák., neboť základním nárokem jest obchodní jednání stran, jež nemá větší význam než obvyklá jednání denního styku, jež má na mysli § 1486 čís. 1 obč. zák. a jež jest likvidovati co nejrychleji vzhledem k jejich jednoduchosti a promlčuje se proto i zažalovaný nárok v tříleté lhůtě. Pohledávka žalující strany vznikla, jak zjištěno, v roce 1924 a byla tudíž promlčena nejpozději koncem roku 1927, takže žaloba ze dne 23. března 1932 byla podána již po promlčecí lhůtě (§ 1432 obč. zák.). V době zahájení vyrovnacího řízení o jmění žalované strany v roce 1925 nebyla pohledávka ovšem promlčena, avšak vyrovnací řízení nemá vůbec v zápětí přerušeni promlčení, nýbrž promlčení se jen staví podle § 9 vyr. ř. čís. 337/14 ř. z. přihláškou tak, že se do promlčecí doby nevčítá doba od přihlášky do ukončení vyrovnacího řízení neb do doby splatnosti vyrovnáním určené. Zažalovaná pohledávka však k vyrovnání vůbec přihlášena nebyla a nebylo proto promlčení staveno (§ 1494 obč. zák.), takže i s toho hlediska pohledávka zažalovaná byla v době podání žaloby 23. března 1932 promlčena a nestala se žalovatelnou ani, kdyby byla v původní výši obživla podle § 57 vyr. ř. a čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923 čís. 99 sb. z. a n.

Čís. 14010.

Pokud nejde o nemravnou výminku, zavázal-li se otec ve smíru platiti nezletilému synovi výživné pod rozvazovací výminkou, že se syn po určité době nevrátí do místa otcova pobytu.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, Rv I 2168/34.)

Smírem ze dne 28. února 1932 zavázal se žalobce platiti na výživu svého syna (žalovaného) měsíční výživné 650 Kč až do 31. ledna 1933. Ve smíru bylo uvedeno: »Nezletilý František R. (žalovaný) nesmí se po tuto dobu vrátiti do T., jinak tento smír pozbývá platnosti.« Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném nepřípustnosti exekuce vedené na základě smíru, ježto se žalovaný v červenci 1932 vrátil do T. a tam se delší dobu zdržoval a přijal místo. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel má především za to, že podmínka, připojená smíru ze dne 28. ledna 1932, jest nedovolená ve smyslu § 878 obč. zák., ježto každému státnímu občanu jest ústavou zaručena volnost stěhování, jež nesmí býti nijak

omezená. Nezletilce, jenž se dobrovolně zavazuje nevrátiti se do otcovského domu, chrání mimo to ustanovení §§ 869 a 871 a násl. obč. zák. O neplatnosti podmínky připojené ke smíru však nelze v souzeném případě mluvit. Jest přihlížeti k tomu, že smír byl uzavřen nezletilcem, jenž v té době již překročil 18. rok svého věku, v přítomnosti kolisního opatrovníka před opatrovnickým soudem a že byl schválen opatrovnický. Dále jest přihlížeti k tomu, že povinnost vyživovati žalovaného stihá podle rozsudku i podle notářského spisu jeho matku a že v době smíru nebylo žalovaným ani tvrzeno natož prokázáno, že jeho matka není s to, by plnila svou vyživovací povinnost, takže žalobce nebyl podle § 141 obč. zák. povinen k výživě žalovaného. Záleželo proto na vůli žalobce, zda chce poskytovat výživu svému nezletilému synovi, a byl proto oprávněn, aby svůj dobrovolný vyživovací závazek učinil závislým na tom, že se žalovaný po dobu placení výživného, do 31. prosince 1933, nevrátí do T. V tom nelze spatřovati porušení stěhovací volnosti zaručené státním občanům ústavní listinou, ježto nešlo o zákaz pobytu v T. pro vždy neb aspoň po delší dobu a ke škodě nezletilce. Naopak plyne z výpovědi Josefa P-a, že se žalovaný měl zdržovati v P. a tam prodělati účetnický kurs, takže šlo o opatření otce, k němuž byl podle zákona oprávněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle doslovu soudního smíru ze dne 28. ledna 1932 a úmyslu stran, zjištěného nižšími soudy, byl žalobcův závazek ku placení výživného činěn závislým na rozvazovací výmince, že se žalovaný po dobu stanovenou nevrátí do T. Že nešlo o výminku nemravnou, správně vyslovily nižší soudy, pročež stačí odkázati na odůvodnění jich rozsudků. Výminka nebyla, jak míní dovolatel, zmařena zaviněním žalobcovým, nýbrž naopak se splnila, což mělo v zápětí zánik nároku žalovaného. Je nerozhodné, z jakých důvodů se žalovaný navrátil do T., když nárok žalovaného byl činěn závislým jen na výmince, že se do T. nenavrátil, s čímž závazek žalobcův k dodání prádla a obleku neměl nic společného. Ani z přednesu žalovaného nelze dovoditi, že byl k návratu do T. donucen tím, že žalobce nesplnil další svůj závazek podle smíru, neboť mohl splnění to vymoci soudně bez porušení svého závazku.

Čís. 14011.

Ani zástavní právo spolku, požívajícího výhod čl. III. min. nař. ze dne 28. října 1865 čís. 110 ř. zák., pokud se týče § 4 zákona ze dne 23. května 1885 čís. 48 ř. z., nepatří k právům, nepřipouštějícím podle § 37 ex. ř. výkon exekuce, třebaže spolek byl v době zabavení věcí jich držitelem.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, Rv I 2307/34.)